

[Justitsministeren.]

Byretsdommen blev afsagt, og at Forældelse derfor ikke er indtraadt. Ogsaa denne Straffelovsfortolkning — for at bruge et venligt Udtryk — er ganske uholdbar. Straffelovens § 94, 3die og 4de Punktum, bestemmer:

„Fristen“ — Forældelsesfristen — „afbrydes ved ethvert Rettergangsskridt, hvorved den paagældende er betegnet som sigtet. Standses den paabegyndte Forfølgning paa ubestemt Tid, løber Forældelsen videre, som om Forfølgning ikke havde fundet Sted.“

Naar det ærede Medlem har fremført dette Argument, maa det skyldes, at han har læst § 94, 3die Punktum, og er blevet saa glad, at han ikke har naaet at faa 4de Punktum med. I dette Tilfælde er det ikke alene en indledet Forfølgning, der er standset paa ubestemt Tid, men de, mod hvem Forfølgningen var indledet, har tilmed derigennem, at Anklagemyndigheden ved Sagens Slutning ikke har rejst Tiltale, og gennem den Oprensning, Byretsdommen af 6. Juni 1936 for saa vidt har givet dem, faaet tilkendegivet baade fra Anklagemyndighed og Domstol, at der ikke forelaa noget strafbart Forhold. Det er derfor hævet over enhver Tvivl, at Forældelsesfristen nu har løbet uafbrudt fra 27. Oktober 1934, og at ethvert Strafansvar — et Strafansvar, der altsaa efter alt, hvad jeg har udviklet, overhovedet ikke har været paadraget — i hvert Fald vilde have været forældet den 28. Oktober 1936. Men dette formelle Spørgsmaal er altsaa for mig ikke det afgørende og bør naturligvis heller ikke for Retsbevidstheden, for Offentligheden, være det afgørende. Nej, Realiteten er, hvorvidt de sigtede har begaaet noget strafbart — og dér er det jo, at baade Byretsdommen og Østre Landsrets Dom, der for saa vidt henholder sig til Byretsdommen, fastslaar, at Straffelovens § 163 ikke er overtraadt.

Naar der sluttelig spørges, af hvilken Grund den offentlige Anklagemyndighed ikke paa eget Initiativ har rejst Sag, ja, saa maa jeg selvfølgelig svare: Hvad er det for en Sag, Anklagemyndigheden skal rejse, naar der ikke foreligger noget strafbart Forhold? De ærede Medlemmer, der har stillet denne Forespørgsel, nævner i denne Hensynet til Offentligheden og Retsbevidstheden i vort Land. Mon ikke Offentligheden, mon ikke Retsbevidstheden i dette Land vilde være bedre tjent med, at denne Forespørgsel, der i Virkeligheden kun er en Fortsættelse af de Beskyldninger, for

hvilke Kødeksportudvalgets Medlemmer og Sekretær ved Byrettens Dom af 6. Juni 1936 er blevet rensset, ikke var blevet fremsat? Det havde jo staaet det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen frit for at paaanke Byrettens Dom, hvis han mente, den var urigtig. Det har han ikke gjort, og han og de øvrige ærede Medlemmer, der har stillet Forespørgselen, burde have slaaet sig til Ro med den Retsafgørelse, der er truffet, og som de selv har ladet staa uanfægtet, i hvert Fald for saa vidt angaar den normale, den af Lovgivningen anviste Vej: Appel til højere Ret, hvilken Appel ikke kan erstattes af nok saa mange hidtidige og fremtidige Forespørgsler til Justitsministeren.

Ordføreren for Forespørgerne (J. S. Foget): Det var et overmaade vagt Svar paa Forespørgselen. (Latter). Naar denne Form for Bifald fra venstre Side af Salen har lagt sig, vil jeg gerne begrunde, hvorfor jeg siger dette. For det første, fordi den højtærede Justitsminister — jeg tager Forældelsen først — ogsaa skyder sig ind under Forældelsen, et Forhold, som jeg netop har paavist ikke kan holde Stik, og som man med Straffeloven i Haanden ganske givet let kan tilbagevise, hvad jeg allerede har gjort. Men jeg skal gerne gentage, at der i Straffelovens § 94 staaar:

„Forældelsesfristen løber fra den Dag, da den straffbare Virksomhed eller Undladelse er ophørt.“

Den straffbare Virksomhed er Redegørelsens Afgivelse, og Redegørelsen danner Grundlaget, som den højtærede Justitsminister selv erkendte — det var netop et Udtryk, som Justitsministeren selv kom med —, for de Forhør, der senere fandt Sted, og for den Domsforhandling, der ogsaa fandt Sted. Altsaa Redegørelsen danner Grundlaget, og man henholder sig Gang paa Gang til denne Redegørelse. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere et Par enkelte Punkter. I det stenografiske Referat Side 14, hvor det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen afhøres, og hvor Politadvokaten og Undersøgelsesdommeren netop henholder sig til Redegørelsen og spørger det ærede Medlem om forskellige Forhold, ender det med, at det ærede Medlem udtaler:

„Ja, saa maa Udtrykket her i Redegørelsen ikke være helt godt“, hvortil Dommeren svarer:

„Men De har selv underskrevet den“. Hertil siger det ærede Medlem:

„Ja, men vi mener ogsaa, det er